

Taková výpověď není však způsobilou tvořiti exekuční titul, ježto tento předpokládá podle §u 7 ex. ř., že z něho jest patrný předmět a objem plnění, jež z této výpovědi patrný nejsou, ačkoli právě účelem výpovědi jest, by tvořila exekuční titul (§ 20 (3) náhr. zák. nové znění). Ale právě toto její určení má za následek, že jí nelze dáti místa, když určeného jí úkolu pro nedostatečnost svého obsahu splniti nemůže, neboť pořizovati zmatečné úkony protiví se účelu soudního řízení i jest proto povinností soudu tomu vyvarovati, což, není-li to možno opravou, děje se zamítnutím (§ 2 čís. 8 nesp. říz.). Oprava tu ale možna nebyla, protože okresní soud nemá práva výpověď přezkoumati, nýbrž musí ji prostě doručiti (§ 18 náhr. zák.) a vyšší stolice zase nemají jiného práva, než zákonitost výpovědi zkouseti a podle výsledku buď ji zachovati v platnosti nebo zrušiti (§ 20 (1) téhož zák.), nikoli ale nemohou zaváděti opravovací řízení, nýbrž musí to zůstaviti Státnímu pozemkovému úřadu, aby si podal výpověď vyhovující zákonu. Takto tedy byl zde v důsledku svém, jenž zahrnuje až i § 7 ex. ř., porušen obsahem výpovědi § 20 (3) náhr. zák., tedy jeden z předpisů §§ 12—25 cit. zák., pro jejichž porušení stížnost přísluší. Doložiti dlužno, že na základě této výpovědi, nemajíc co do předmětu konkrétního obsahu, nemohl by soudce exekuci poloviti, protože by nevěděl nač, leda by napřed učinil potřebné šetření vyžádáním citovaného vylučovacího a propouštěcího rozhodnutí Státního pozemkového úřadu a výtahů z příslušných knihovních vložek a porovnáním obsahu obojích dokumentů, to však právě učiniti nesmí, protože mu to je v §u 55 odstavec druhý ex. ř. (ba již v §u 3 odstavec druhý téhož řádu) zakázáno, ježto tak důležitý úkon, jako exekuční titul, tím nahraditi nelze, neboť ten může býti zřízen jen způsobem v zákoně předepsaným a záležitosti tedy jen v dokumentech uvedených v §u 1 ex. ř., jež proto musí míti přesně ten, a tak plný obsah, jak § 7 ex. ř. praví. Že pak při provádění exekuce dle §u 20 (3) náhr. zák. (§ 349 ex. ř.) všeobecná zásadní pravidla exekučního řádu platí, odůvodnil nejvyšší soud podrobně již v jiných svých rozhodnutích.

Čís. 4591.

Nemanželskému otci nepřísluší stížnost do usnesení poručenského soudu, jímž stanoveny byly podmínky pro smír mezi otcem a poručníkem.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 56/25).

Do usnesení poručenského soudu, jímž byl podmíněčně schválen smír mezi poručníkem a otcem nemanželského dítěte, vznesl nemanželský otec stížnost, již r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Jde o věc, kterou posuzuje poručenský soud výlučně podle prospěchu dítěte, a jest tedy jenom poručník oprávněn, by činil patřičné návrhy, jichž účelnost a prospěšnost zkoumá soud z povinnosti úřední (§ 2 nesp. říz.). Učinil-li poručník návrh, že do smíru pojati jest doložku, že splátky konati jest pod pohrůžkou exekuce a ztrátou lhůt, nemohl soud od tohoto účelného opatření upustiti (§ 187 nesp. říz. a § 233 obč. zák.). Zůstává věcí stěžovatele, zda se míní dle schváleného smíru

zachovati; avšak právo na stížnost, jako osobě třetí, k hájení zájmů dítěte nepovoláné, mu přiznati nelze a bylo proto jeho stížnost odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Poněvadž jde o smír, podléhající, jak rekursní soud správně uvedl, schválení poručenského soudu, poněvadž i smír je smlouva uskutečňující se srovnalou vůlí stran, záleží na stěžovateli, by buď přijal poručenským soudem mu nabízený smír, anebo jej odmítl. Nemůže však opravnými prostředky vynutiti lepší a pro sebe příznivější podmínky, když poručenským soudem tyto učiněné podmínky plně vyhovují požadavkům zvláštní ochrany dítěte, které toto požívá podle Šu 21 obč. zák. Když stěžovatel odmítá, nabízený smír uzavřiti, smír se neuskuteční, a je věcí poručenského soudu, by opatřil další, čeho je potřebí učiniti v zájmu dítěte vůči jeho otci.

Čís. 4592.

Spory proti dráze dle Šu 3 zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1867, čís. 27 ř. zák., náležejí i nadále k výlučné věcné příslušnosti obchodních soudů (senátů).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 57/25).

Žalobu proti dráze na náhradu škody 5000 Kč, již prý utrpěl úrazem na dráze, zadal žalobce na okresní soud ve Falknově, v jehož obvodu se škodlivá událost přihodila. K námitce věcné i místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné i místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Stížnost je odůvodněna. První soud zakládá své usnesení na ustanovení zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. (čl. VI uv. zák. ze dne 1. srpna 1895, čís. 110 ř. zák.). Při tom však nevzal zřetele k zákonům ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. Podle těchto zákonů zní § 51 j. n.: »Před samostatné obchodní soudy neb obchodní senáty sborových soudů první stolice (pokud se týče samosoudce podle Šu 7 a) náležejí, je-li hodnota předmětu sporu vyšší 5000 Kč«. Cena předmětu sporu činí v této rozepři 5000 Kč. Bylo proto žalující straně dáno na výběr žalovati před okresním soudem pro věci obchodní v Praze nebo před okresním soudem, v jehož obvodě událost se přihodila, t. j. v tomto případě před okresním soudem ve Falknově.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle Šu 51 j. n. sluší rozeznávati dvě skupiny právních rozepří, náležejících před obchodní soudy, pokud se týče obchodní senáty, a to skupinu, ve které rozhoduje hodnota sporu, a skupinu, ve které rozho-